

Educația acestei lumi și efectele ei

24 martie 2008

Gili Cârstea

De ce nu au reușit evreii să-L recunoască pe Isus ca Mesia, când Vechiul Testament era plin de preziceri, simboluri și profeții referitoare la venirea Sa în lumea noastră? Refuzul Sinedriului de a-L primi este dificil de înțeles, mai ales că apostolii au declarat de repetate ori că dacă acești oameni L-ar fi cunoscut, nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei. Ei L-au răstignit din ignoranță. Este aproape de neînțeles pentru unii cum L-au respins fariseii pe Isus în timp ce erau recunoscuți drept conducători care stăteau pe scaunul lui Moise.

Scriptura prezintă poporul evreu ca fiind cinstit, zelos și sincer. Pavel spune despre ei: “Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere” (Rom 10:2). Și despre propria sa instruire și educație, chiar înainte ca să-L fi primit pe Mântuitorul, el adaugă: “De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Fapte 24:16). “Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucram din neștiință, în necredință” (1Tim 1:12,13).

Datorită experienței amare prin care sămânța lui Avraam a trecut în timpul captivității babiloniene care a durat șaptezeci de ani, după eliberarea lor din exil, conducătorii s-au hotărât să nu mai respingă niciodată sfatul din Cuvântul lui Dumnezeu. Oameni cu influență din Israel s-au temut de consecințele grave care s-ar fi putut abate asupra lor în cazul în care s-ar mai fi îndepărtat de adevăratul Dumnezeu. Următoarea declarație din Ezra este edificatoare: “Să începem iarăși să călcăm poruncile Tale și să ne încuscrim cu aceste popoare urâcioase? N-ar izbucni atunci iarăși mânia Ta împotriva noastră, până acolo încât ne-ar nimici, fără să lase nici rămășiță, nici robi izbăviți?” (Ezra 9:14).

Într-un tratat evreiesc intitulat *Ethics of the Fathers* (Etica părinților), scris cu aproape două secole înainte de Hristos, citim: “Fiți chibzuiți în judecată; pregătiți mulți ucenici; și apărați legea.”

Înțelepții lui Israel au depus cele mai stăruitoare eforturi pentru a apăra legea. Ei au înmulțit comentariile, explicațiile, tratatele, traducerile și alte materiale religioase ajutătoare pentru ca poporul să poată înțelege mai bine învățătura Cuvântului lui Dumnezeu. Din păcate, în străduința lor de a familiariza poporul cu

cerințele cuprinse în Scriptură de a-L urma pe Dumnezeu, s-au împiedicat de o mare piatră de poticnire.

Conform istoricului evreu Josephus, după ce Alexandru cel Mare s-a închinat în templul de la Ierusalim în urma primirii lui de către marele preot Juddua, între greci și iudei s-a dezvoltat un spirit de prietenie. Generalilor lui Alexandru le-a fost greu să înțeleagă de ce conducătorul lor l-a îmbrățișat pe marele preot când s-au întâlnit pe muntele Scopus, în loc să-l omoare. Alexandru le-a spus ofițerilor lui că ceea ce s-a întâmplat în acea zi îi fusese arătat într-o viziune în timp ce se afla în Macedonia, și își dorea foarte mult să intre în templu și să se închine Dumnezeului lui Juddua (Josephus, Antiquities of the Jews 11,8,5).

Grecii îi asigurau pe evrei că doreau să le fie binefăcători și prieteni adevărați. Ei doreau să învețe mai multe despre Dumnezeul evreilor. S-a încheiat o înțelegere care prevedea ca un număr mare de rabini din Ierusalim să meargă la Alexandria, în Egipt, pentru a traduce Scripturile evreiești în limba greacă. Școala și învățătura grecească urmăreau pe orice cale posibilă să-și îmbogățească propria cultură și obiceiurile. De asemenea, grecii le-au sugerat evreilor să-i trimită pe tinerii lor talentați la Alexandria pentru învățarea și instruirea lor în ce privește filosofia, știința și învățătura grecească.

Mulți dintre bătrânii lui Israel s-au temut de rezultatele unui asemenea demers, iar înțelepții și-au amintit de necazurile strămoșilor lor care au intrat în legătură cu practicile și obiceiurile păgâne. I-au avertizat pe cei tineri în legătură cu aceasta. Aceștia, în schimb, au argumentat că ar fi un avantaj pentru tinerii puternici, inteligenți și viguroși să intre în școlile grecești, deoarece i-ar putea influența pe filosofi și învățații greci să înțeleagă valoarea și frumusețea religiei evreiești, iar unii dintre învățații greci ar putea îmbrățișa iudaismul. Totuși, bătrânii lui Israel au continuat să-i avertizeze. Ei au susținut că dacă tinerii vor intra în legătură cu învățații păgâni, acest lucru s-ar putea dovedi dezastruos pentru viitorul națiunii ebraice.

Grecii asigurau pe bătrânii lui Israel că pot să-și păstreze standardele religioase. Erau încurajați să creadă că nimeni nu se va amesteca în sinagogile în care copiii li se preda religia; Beth Hemedrosh (echivalentul învățământului preuniversitar), unde tinerii lor primeau învățăturile de bază, va continua ca și până atunci; Talmud Tora (echivalentul învățământului universitar) ar fi întărit dacă învățătorii legii ar putea prelua din înțelepciunea și cunoștințele profesorilor greci; și obținând recunoaștere din partea Greciei, cea mai mare națiune de pe pământ, absolvenții școlilor evreiești vor avea numai avantaje.

Mulți dintre bărbații influenți din Israel au cedat îndemnurilor grecilor. Ei au spus că Dumnezeu îi va ajuta pe tinerii lor să fie credincioși religiei lor, iar școlile evreilor ar avea un statut privilegiat în ochii națiunilor. Bărbații lui Israel erau făcuți să creadă că avantajele pentru savanții evrei vor fi nemăsurate. Tinerii urmau să câștige cunoștințe, influență, prestigiu.

Treptat, școlile evreiești au început și ele să ofere diplome absolvenților lor. Ei deveneau Rav, sau rabini, Tana, Gayon, Sadi și Rabon. Se considera necesar ca absolvenții școlilor rabinice să-și expună rangul prin purtarea unui anumit tip de îmbrăcăminte. Pas cu pas, a început să apară o aristocrație scolastică, din care s-a format Sinedriul de mai târziu. Acest termen provine din greacă, denumirea evreiască fiind beth din ha-go-dol, Marea Casă de Judecată.

Școlile religioase au continuat să funcționeze, dar un declin accentuat în ce privește influența și puterea spirituală era evident. An după an, Cuvântul lui Dumnezeu era studiat mai puțin, iar cultura și filosofia se înmulțeau. Preocupările omenești au devenit prioritare, în timp ce la Dumnezeu se gândeau din ce în ce mai puțin. Rabinul era ridicat în slăvi, iar cel neînvățat era disprețuit. Evlavia se răcea treptat, în timp ce formele și ceremoniile se înmulțeau. Multe legi erau adoptate pentru a-i favoriza pe rabini și tradițiile școlare, deși studenții erau încurajați să Îl iubească și să asculte de Dumnezeu.

În Ethics of the Fathers, rabinii învățau că: "Un copil trebuie să studieze Biblia la cinci ani, Mishna la zece ani și Gemara la cincisprezece ani."

Mishna este un comentariu voluminos al Bibliei; Gemara este comentariul pentru Mishna. Pe măsură ce elevul înainta în vârstă și se dezvolta intelectual, el studia mai puțin Cuvântul lui Dumnezeu, și mai mult scrierile omului.

Pentru a fi primiți în adunările evreiești, conducătorii trebuiau să fi absolvit un curs în școlile rabinice. Cei care nu reușeau să se conformeze procedurilor trasate de Marele Sinedriu (sau de micile sinedrii locale din cetățile și orașele Palestinei, filiale ale Beth din ha-go-dol, Marea Casă de Judecată din Ierusalim) nu erau recunoscuți de societate. Rabinul licențiat era recunoscut după haine. Licențele rabinice erau esențiale pentru persoana care dorea să se adreseze fiilor lui Avraam. Aceasta era situația din Iudeea când au apărut în țara lui Israel Ioan și Isus.

"În timpul captivității babiloniene, israeliții au fost vindecați pe deplin de închinarea la chipuri cioplite. În decursul secolelor care au urmat ei au suferit din cauza asupririi din partea vrăjmașilor păgâni, până când s-au convins pe deplin că prosperitatea lor depindea de ascultarea de legea lui Dumnezeu... După întoarcerea din Babilon s-a acordat mare atenție învățământului religios. Pretutindeni în țară s-au clădit sinagogi, unde legea era explicată de preoți și cărturari. S-au întemeiat și școli care, pe lângă meserii și științe, se ocupau cu predarea principiilor neprihănității. Dar aceste instituții s-au schimbat în rău... În multe lucruri ei s-au conformat practicilor idolatriilor.

"Deoarece se depărtaseră de Dumnezeu, iudeii au pierdut din vedere în mare măsură învățătura cu privire la slujbele ceremoniale... Iudeii au pierdut viața spirituală din ceremoniile lor și s-au agățat de forme moarte... Pentru a pune ceva în locul celor pe care le pierduseră, preoții și rabinii au înmulțit cu de la sine putere cerințele de îndeplinire a formelor; dar cu cât acestea deveneau mai aspre, cu atât mai puțin se manifesta iubirea față de Dumnezeu. Ei își măsurau sfințenia după

mulțimea ceremoniilor lor, în timp ce inimile lor erau pline de îngâmfare și ipocrizie” (Hristos, Lumina lumii, p 29).

Fiindcă Ioan și Isus nu absolviseră școlile rabinice, poporul nu era dispus să-i recunoască drept învățători. Dar Dumnezeu le-a dat acestor bărbați o solie însoțită de putere divină și Duh ceresc. Deoarece conducătorii lui Israel nu au primit solia lui Ioan ca venind de la Dumnezeu, nu erau pregătiți să primească solia Mântuitorului, deși El i-a asigurat că în sfintele Scripturi se vorbea despre viața și venirea Lui. “Iudeii se mirau, și ziceau: ‘Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?’ ” (Ioan 7:15).

Deoarece membrii familiei lui Isus erau loiali învățăturilor predicate în sinagogi, nici frații Lui nu au crezut în El ca Mesia (vezi Ioan 7:4,5). Deoarece standardele educaționale erau stabilite de Sinedriu și deoarece nimeni din cei ce refuzau să primească învățătura rabinilor nu era recunoscut, nu este greu să înțelegem de ce, atunci când a venit Mântuitorul la cei cărora le fuseseră încredințate descoperirile lui Dumnezeu, nu L-au recunoscut ca fiind împlinirea acelor tipuri și profeții despre care vorbeau Moise și proorocii.

Amestecând filosofia umană cu Cuvântul lui Dumnezeu, forța spirituală și puterea Scripturii au început să lipsească din viața cărturarilor și a poporului. Ei nu mai aveau discernământ spiritual. Cultura metropolelor Alexandria și Atena a slăbit puterea spirituală a casei lui Israel. Influența educației lumești a împiedicat toate categoriile societății de atunci să-L întâmpine pe Cel care “a venit la ai Săi.” “Ai Săi nu L-au primit.” Cerințele Lui erau cerești; poporul era pământesc. Cerul și pământul nu se armonizează.

La începutul lucrării Sale, Isus a spus poporului că oamenii Îl vor omorî. Fariseii Îl acuzau că este samaritan și are diavol. Orbit de păcat, influențat și fermecat de învățătura omenească și de tradițiile rabinice, poporul îi lipsea discernământul spiritual. În cele din urmă, au respins singura lor speranță, singura lor sursă de eliberare. Nici cinstea, nici zelul sau strădania nu-i puteau elibera sau mântui din păcat. Doar Isus, Lumina lumii, Mântuitorul oamenilor, putea aduce eliberarea.

Conducătorii lui Israel au cedat în mare măsură cerințelor și învățământului grecilor, sperând să obțină prestigiu și influență. Ei au fost făcuți să creadă că pot contribui mai mult la mandatul pe care l-au primit de la Dumnezeu, asimilând standardele de educație ale lumii, decât ținând tare la standardele transmise de strămoșii lor evlavioși. Astfel că evreii au pierdut mult din influența lor, nu și-au păstrat prestigiul și L-au respins pe mult așteptatul lor Mesia – Mântuitorul.
